

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobkyně: **A. A.**

narozený X., státní příslušnost Afghánistán
t. č. pobytem ZZC Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backem
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-15/ČJ-2020-060027-Z

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 7. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-15/ČJ-2020-060027-Z **se zrušuje a věc se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 378/16, 160 00 Praha 6 – Dejvice se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozhodnutí na bankovní účet číslo 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., pod VS: 7520.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 8. 2020, č. j. KRPB-150244-15/ČJ-2020-060027-Z („rozhodnutí žalované“), zajistila žalobce podle § 129 odst. 3 ve spojení s § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). V souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) stanovila dobu zajištění na 32 dnů, tj. od 6. 8. 2020 do 6. 9. 2020. Na základě prověrky daktyloskopických otisků prstů zjistila, že žalobce dříve podal žádost o mezinárodní ochranu v Řecku. Tento stát má proto podle čl. 20 odst. 5 nařízení Dublin III povinnost převzít žalobce zpět, aby dokončil řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Za účelem jeho přemístění do Řecka, o kterém ještě mělo rozhodovat Ministerstvo vnitra, proto žalovaná žalobce zajistila.
2. Žalobce namítá, že žalovaná nesprávně zvažila realizovatelnost účelu jeho zajištění. Měla se zabývat tím, zda v případě Řecka nadále neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III). Splnění těchto kritérií by bránilo přemístění žalobce, kvůli kterému by jej proto žalovaná nemohla ani zajistit. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu se případnou existencí systematických nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v zemi, kam má ČR cizince předat, správní orgán musí vždy zabývat z úřední povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27). Žalovaná se však faktickou realizovatelností předání žalobce do Řecka dostatečně nezabývala.
3. Judikatura říká, že pokud je v době rozhodování o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění nebude možné realizovat, pak by zbavení svobody cizince odporovalo ústavnímu pořádku, mezinárodním závazkům ČR v oblasti ochrany základních práv a unijnímu právu. Správní orgán se proto musí zabývat možnými překážkami předání cizince, pokud o nich v době rozhodování o zajištění ví nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Možné překážky předání cizince musí před jeho zajištěním předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je předání alespoň potenciálně možné. Není-li tomu tak, nelze rozhodnout o zajištění cizince. Správní orgán musí v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS)
4. Výše uvedenými okruhy otázek ve vztahu k žalobci se žalovaná měla blíže ve svém rozhodnutí zabývat. Měla pak odpovídajícím způsobem vyhodnotit realizovatelnost předání žalobce do Řecka. Žalovaná citovala proklamativní dokumenty popisující údajné zlepšení azylového systému v Řecku. Nijak ovšem nevyhodnotila naprostou iluzornost skutečného předání. Sama žalovaná uvedla, že v roce 2019 proběhlo 28 dublinských předání do Řecka. Žalobce k tomu poukazuje na to, že se jedná patrně o pravdě se blížící informaci, ale značně neúplnou. V roce 2019 proběhlo ze všech zemí schengenského systému 33 transferů z celkově 12.718 žádostí (tj. úspěšnost cca 0,25 %). Navíc se nejednalo

o transfery zajištěných osob, probíhající ve zrychlených lhůtách (viz <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece/asylum-procedure/procedures/dublin>). V případě žalobce – ostatně jako u všech českých pokusů o transfer do Řecka – je nepochybné, že se účel zajištění nepodaří naplnit. Zajištění žalobce je proto nezákonné pro nesprávné posouzení realizovatelnosti účelu zajištění. Žalobce z toho důvodu navrhuje, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalované k žalobě

5. Ve vyjádření k žalobě žalovaná kontruje, že se otázkou realizovatelnosti účelu zajištění zabývala a své úvahy zdůvodnila. Žalobce v řízení o zajištění neuvedl žádnou okolnost, z níž by žalovaná mohla dovodit, že by mu v Řecku hrozilo nelidské a ponižující zacházení. Naopak sám uvedl, že více než dva roky pracoval v Aténách, kde také bydlel. Z Řecka odešel nikoliv kvůli špatnému zacházení ze strany tamních orgánů, ale z důvodů nízkého výdělku a vidiny vyšší životní úrovně ve Francii.
6. Žalovaná neví o žádném aktuálním rozhodnutí soudního orgánu ani stanovisku Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky („UNHCR“) či kompetentního orgánu EU, ze kterého by plynulo, že řecké azylové řízení trpí nedostatky vedoucími k nelidskému či ponižujícímu zacházení s žadateli o mezinárodní ochranu. Z obstaraných podkladových materiálů bylo patrné, že Řecko dosáhlo významného pokroku při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur pro zajištění řádně fungujícího azylového systému. Současný stav řeckého azylového systému proto podle žalované nevykazuje nedostatky, které by bránily přemístění žalobce do Řecka. Žalovaná také odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30, ze kterého podle ní plyne, že řecký azylový systém netrpí nedostatky, které by vylučovaly předávání cizinců do této země podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Proto žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba je důvodná.
8. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda žaloba splňuje podmínky řízení. Podala ji osoba oprávněná podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Učinila tak ve lhůtě stanovené § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je proto procesně přípustná.
9. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání. Žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Postupoval ostatně podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který umožňuje zrušení napadeného rozhodnutí, pokud skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, jak jej zachycuje správní spis žalované.

10. Podstatou věci je v návaznosti na žalobní body otázka, zda žalovaná při rozhodování o zajištění žalobce náležitě posoudila realizovatelnost transferu žalobce do Řecka v rámci dublinského řízení.
11. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Z protokolu o podání vysvětlení (č. KRPB-150244-10/ČJ-2020-060027 ze dne 6. 8. 2020) plyne, že žalobce podle svých slov odešel z Afghánistánu před šesti lety kvůli válečnému konfliktu. Pobýval asi dva roky v Turecku, kde si vydělal peníze na cestu dále do Evropy. Za pomoci převaděče se v roce 2017 dostal lodí do Řecka. Nejprve strávil zhruba 15 dnů v záchytném táboře. Poté strávil cca 8 měsíců v uzavřeném středisku pro cizince. Nebylo mu ještě osmnáct, proto mohl ještě asi dva roky v Řecku zůstat jako žadatel o azyl. Pracoval tam a bydlel v pronajatém apartmánu s dalšími azylanty. Nebyl spokojený s tamějšími podmínkami a nízkým platem. Proto se rozhodl odjet do Francie. Kamarádi, které znal z Řecka, mu poradili, že je tam lepší životní situace. Z toho důvodu se rozhodl vydat se do Francie přes Makedonii a Srbsko, kde také pobýval v táboře pro běžence. Za pomoci převaděče pak nastoupil do kamionu, ve kterém ho objevili zde v České republice
12. Z dalších podkladů ve spise má relevanci informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky („OAMP“), ze dne 3. 1. 2020 s názvem „Řecko“ („Informace OAMP o Řecku“). Věnuje se řeckému azylovému systému: řízení o mezinárodní ochraně, azylovým střediskům, dublinskému systému a počtu žádostí o mezinárodní ochranu. Tato zpráva popisuje jednotlivé procesní mechanismy řízení o žádostech o mezinárodní ochranu. Uvádí mimo jiné, že součástí každého řízení o mezinárodní ochraně je pohovor se žadatelem. Pokud nejde o tzv. fast-track řízení na hranicích na ostrovech v Egejském moři, pak podle Informace OAMP o Řecku žadatelé čekají na pohovor i déle než dva roky. Lze se také dočíst, že žadatelé o mezinárodní ochranu mají možnost svobodně komunikovat se zástupci UNHCR, mezinárodních organizací a s neziskovými nevládními organizacemi. OAMP však sám s odkazem na zprávu Asylum Information Database („AIDA“) uvádí, že dostupnost nevládních organizací včetně UNHCR se liší podle místa pobytu žadatele o mezinárodní ochranu. Na stejný zdroj pak OAMP odkazuje, pokud tvrdí, že žadatelé o mezinárodní ochranu ve všech typech řízení mohou získat právní pomoc na své náklady a v omezeném počtu případů skrze nevládní organizace.
13. Na téma podmínek v azylových střediscích Informace OAMP o Řecku uvádí, že žadatelé o mezinárodní ochranu sice mají přístup k základním sociálním službám, např. zdravotní péči nebo vzdělání, objevovaly se však problémy s kapacitou, zejména v táborech na ostrovech v Egejském moři. Deklarované služby také nebyly zcela dostupné ve všech ubytovacích zařízeních, opět například na ostrovech v Egejském moři. OAMP však dodává, že po obdržení průkazu žadatele o mezinárodní ochranu mají jeho držitelé volný přístup na trh práce. OAMP také zmiňuje, že na podzim roku 2019 přijal řecký parlament novou legislativu, která ztížila dostupnost některých sociálních benefitů pro žadatele o mezinárodní ochranu. Vedla např. k omezení dostupnosti lékařské péče pro občany ze zemí mimo EU. OAMP také odkazuje na zprávu AIDA, podle které Řecko k ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu používá kromě přijímacích středisek, hotelů a hostelů též nouzové ubytovací kapacity. V posledních třech letech však došlo díky aktivitám neziskových organizací a UNHCR k navýšení počtu ubytovacích kapacit, což Informace

OAMP o Řecku dokládá konkrétními čísly. Jedním dechem však dodává, že uvedené organizace popisovaly velké rozdíly mezi jednotlivými ubytovacími zařízeními a zároveň špatné podmínky v ubytovacích zařízeních na ostrovech v Egejském moři.

14. K podobě dublinského řízení Informace OAMP o Řecku popisuje, že při návratu žadatelů skrze dublinský systém řecké úřady pokračují v konkrétních řízeních o mezinárodní ochraně, pokud jej zastavily před méně než 9 měsíci. Ostatní žadatelé musí podat opakovanou žádost. OAMP každopádně uznává, že žadatelé navracející se skrze dublinský systém čelí podobným výzvám jako další žadatelé o mezinárodní ochranu, např. v oblasti ubytování, ačkoliv se řecké úřady snažily navracejícím státům dát tzv. EU+ záruky. Informace OAMP o Řecku pak za použití dat Azylové služby – řeckého dublinského oddělení (http://asylo.gov.gr/en/wp-content/uploads/2019/12/Dublin-stats_November19EN.pdf) uzavírá, že Řecko bylo v rámci dublinského systému požádáno o transfer v 11.655 případech. Transfer proběhl ve 28 z nich. Nejčastěji z Německa, odkud proběhlo 16 transferů. OAMP nezmiňuje, zda některý ze zbylých 12 transferů proběhl z České republiky.
15. Samotné rozhodnutí žalované pak v části týkající se předmětu tohoto sporu konstatuje, že řecké azylové procedury aktuálně nevykazují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalovaná podle svých slov nemá k dispozici žádný aktuální rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu, rozsudek soudního orgánu jiného členského státu EU, jakékoliv konstatování UNHCR či jiného vrcholného orgánu EU, ze kterých by vyplývalo, že azylová řízení v Řecku trpí systematickými nedostatky, které by s sebou nesly riziko nelidského a ponižujícího zacházení. Rozhodnutí žalované vykresluje Řecko jako bezpečnou zemi dodržující mezinárodní závazky. Ze skutečnosti, že v Řecku žádá ročně o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, je podle žalované zřejmé, že nemají obavy z úrovně azylového systému v Řecku. Ani žalobce podle žalované neuvedl žádný důvod, pro který by jeho přemístění mohlo vést k nelidskému nebo ponižujícímu zacházení. Sám uváděl, že v Řecku žil svobodně v pronajatém apartmánu a pracoval tam. Jediným důvodem, proč opustil Řecko, byla vyšší úroveň života ve Francii.
16. Žalovaná pak ve svém rozhodnutí pracuje s Informací OAMP o Řecku a dovozuje z ní, že žadatelé o mezinárodní ochranu v Řecku mají po celou dobu řízení možnost svobodně komunikovat se zástupci UNHCR, se zástupci mezinárodních organizací a taktéž nevládních neziskových organizací, se kterými Řecko spolupracovalo. Žalovaná zmiňuje, že všichni žadatelé o mezinárodní ochranu mají stejné přijímací podmínky. Žalobce se pak podle jejího názoru nedotkne snížení materiálních a sociálních benefitů, ke kterému dochází v řízení na hranicích a v tzv. fast track řízeních, protože jeho přemístění proběhne v dublinském režimu. Žalovaná opakuje, za jakých podmínek probíhá dublinské řízení při návratu žadatelů o mezinárodní ochranu skrze dublinský systém. Pouze zmiňuje výzvy, kterými tito žadatelé čelí, v oblasti ubytování. Nic dalšího již rozhodnutí žalované z Informace OAMP o Řecku nepřebírá.
17. Dále žalovaná ve svém rozhodnutí odkazuje na doporučení Evropské komise („Komise“) ze dne 8. 12. 2016 k možnosti obnovení předávání osob do Řecka podle nařízení Dublin III („Doporučení Komise“). Žalovaná zmiňuje, že Komise v něm shledala významný pokrok při zavádění nezbytných institucionálních a právních struktur zajišťujících řádné fungování

azylového systému. Doporučení Komise sice vylučuje z přemísťování zranitelné osoby včetně nezletilých osob bez doprovodu. Dá se však podle něj očekávat, že řecký azylový systém bude plně funkční. Doporučení Komise dále stanovuje podmínku, aby Řecko poskytlo žádajícímu státu individuální záruky, že přijme žadatele o azyl do přijímacího zařízení, které splňuje unijní předpisy. Poté žalovaná opět zmiňuje podobu dublinského řízení po návratu přemístěné osoby a odkazuje na Informaci OAMP o Řecku, podle které v roce 2019 proběhlo celkem 28 transferů do Řecka. Na základě těchto zdrojů žalovaná ve svém rozhodnutí zkonstatovala, že není důvod pochybovat o reálnosti naplnění účelu, pro který žalobce zajistila.

18. Krajský soud ze správního spisu ještě zjistil, že OAMP dne 12. 8. 2020 odeslal Řecku žádost o přijetí zpět do Řecka. Lhůtu pro odpověď stanovil na 26. 8. 2020. V tento den pak OAMP informoval žalovanou, že Řecko odmítlo žalobce převzít. OAMP proto opětovně Řecko požádal o přehodnocení jeho negativní odpovědi, kterou podle něj nepodložilo dostatečnými a relevantními důvody. Žádal proto o zachování zajištění žalobce. Dne 3. 9. 2020 však žalovaná vydala příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců, který odůvodnila zánikem důvodu zajištění. Řecko totiž definitivně odmítlo žalobce převzít.
19. Podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. platí, že soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu. Skutková podstata je v rozporu s obsahem spisu, jestliže důkazy (podklady rozhodnutí) shromážděné ve správním spisu ústí v jiný skutkový závěr, než na kterém je založeno napadené rozhodnutí. Jde tedy o situaci, ve které skutková podstata, z které vycházel správní orgán, nemá oporu v důkazech, které jsou součástí spisu (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 620). S ohledem na skutečnosti obsažené v Informaci OAMP o Řecku nemá oporu v důkazech, které jsou součástí spisu, závěr žalované, že je tváří v tvář tamější situaci uskutečnitelné přemístění žalobce do Řecka.
20. Je třeba vycházet z toho, že Řecko bylo v minulosti terčem tvrdé kritiky evropských soudů namířené proti jeho azylovému systému (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011, *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09 a z poslední doby rozsudek senátu první sekce Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 3. 2018 ve věci *A. E. A. proti Řecku*, stížnost č. 39034/12; z judikatury Soudního dvora EU pak viz zejména rozsudek jeho velkého senátu ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech C-411/10, *N. S. proti Secretary of State for the Home Department*, a C-493/10, *M. E. a další proti Refugee Applications Commissioner a Minister for Justice, Equality and Law Reform*). To vedlo po dlouhou dobu k praktické nerealizovatelnosti dublinských transferů do této země. Doporučení Komise sice hovoří o zlepšení a lze z něj dovozovat teoretickou možnost obnovení přemísťování osob do Řecka. Nelze však opomíjet skutečnost, že jde o *soft-law* dokument spíše politické povahy, reagující na tehdejší situaci, který po čtyřech letech již podle krajského soudu postrádá punc aktuálnosti. Jeho cíle se totiž neprojeví v praxi.
21. Jak totiž plyne z Informace OAMP o Řecku založené ve spise žalované, mnohé systémové nedostatky řeckého azylového systému lze ještě nadále spatřovat. Lze zmínit více než

dvouleté čekání na pohovor žadatelů o mezinárodní ochranu, pokud nejde o tzv. fast-track řízení na hranicích na ostrovech v Egejském moři. Dostupnost pomoci nevládních organizací včetně UNHCR také lze označit za problémovou, protože se liší podle místa pobytu žadatele o mezinárodní ochranu. Nelze pak přehlížet zejména problémy s kapacitou v azylových střediscích. Řecko se při ubytovávání žadatelů o mezinárodní ochranu musí dokonce uchýlovat k nouzovým řešením, přestože došlo k navýšení ubytovacích kapacit v posledních třech letech. Neziskové organizace a UNHCR podle Informace OAMP o Řecku popisovaly velké rozdíly mezi jednotlivými ubytovacími zařízeními a špatné podmínky v ubytovacích zařízeních na ostrovech v Egejském moři. Dostupnost základních sociálních služeb, opět zejména v táborech na ostrovech v Egejském moři, je taktéž velmi problémová. V dnešní době má důležitý význam i přístup k lékařské péči pro občany ze zemí mimo EU, kterým je i žalobce. Legislativa z roku 2019 jej ovšem ztížila.

22. Žalovaná právě popsané skutečnosti ve svém rozhodnutí nijak nezmiňuje. Z Informace o Řecku odkázala prakticky jen na skutečnosti, které svědčí jejímu závěru o možné realizovatelnosti přemístění žalobce do Řecka. Její jistotu v této otázce ovšem krajský soud nesdílí. Přes určité zlepšení oproti letům 2010-2015 skutečnosti popsané v předchozím odstavci nevylučují hrozbu, že by žalobce po návratu do Řecka čelil nelidskému a ponižujícímu zacházení. Z těchto skutečností lze stále usuzovat na systémové nedostatky řeckého azylového systému, které pro možný rozpor s čl. 4 Listiny základních práv EU brání přemístění osob v rámci dublinského řízení. Žalovaná proto podle krajského soudu Informaci OAMP o Řecku nemálo zkreslila. Dospěla k závěru, že situace v řeckém azylovém systému a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu již nevykazuje nedostatky, které by bránily přemístění žalobce v rámci dublinského řízení, aniž by k tomu měla potřebnou oporu ve spisovém materiálu.
23. O tom, že nebylo možné důvodně očekávat reálné naplnění účelu zajištění žalobce, svědčí i statistiky, které plynou z Informace OAMP o Řecku a z webových stránek AIDA, na které odkazuje žalobce. Žalovaná tyto statistiky ze stránek AIDA nezpochybnila, proto je krajský soud vzal za skutečnost mezi účastníky řízení nespornou. Tyto statistiky jsou přitom aktuálnější než statistiky, o něž se opřela žalovaná, protože pokrývají celý loňský rok, nikoliv jen období od ledna do konce listopadu 2019. Žalovaný proto správně tvrdí, že v loňském roce Řecko přijalo 12.718 žádostí, aby v rámci dublinského řízení převzalo zpět žadatele o mezinárodní ochranu, který právě v Řecku poprvé na území EU požádal o mezinárodní ochranu. Ze všech těchto žádostí se však podařilo uskutečnit pouze 33 transferů. To už je samo o sobě varovné číslo. K tomu je však třeba připočíst, jak naznačuje i žalobce (a statistiky AIDA to nevyvracejí), že podle všeho v loňském roce neproběhl ani jeden jediný transfer z České republiky. Této skutečnosti se žalovaná ve svém rozhodnutí nevěnuje (a taktéž netvrdí opak). Pokud se tedy za celý loňský rok podařilo do Řecka v rámci celé EU provést jen cca 0,25 % transferů a z České republiky dokonce neproběhl zřejmě ani jeden, pak to podle krajského soudu taktéž silně nabourává závěr žalované o realizovatelnosti přemístění žalobce do Řecka. Informace OAMP o Řecku přitom obsahovala podobně varovná čísla, byť byla neúplná. I odtud proto plyne, že skutkové závěry, na nichž stojí rozhodnutí žalované, nemají ve spisovém materiálu oporu.

24. Nic na tom nemění ani odkaz žalované na dřívější pobyt žalobce v Řecku, který byl podle ní dokladem toho, že žalobci v Řecku nehrozí nelidské a ponižující zacházení. V první řadě jde při aplikaci čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III o zkoumání obecných systémových problémů v zemi, kam má být cizinec předán. Kromě toho nelze vyloučit, že se minulé pozitivní zkušenosti po přemístění promění v negativní právě v důsledku toho, že se cizinec stane obětí oněch systémových nedostatků v azylovém řízení a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, např. v podobě umístění do azylového střediska přeplněného v míře rozporné s čl. 4 Listiny základních práv EU. Krajský soud také dospěl k závěru, že v této věci nelze plně vycházet z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30. Nelze jej vykládat tak, že ode dne jeho vydání už je do budoucna možné realizovat dublinské transfery do Řecka, jak to naznačuje žalovaná. Přezkoumávané rozhodnutí v dané věci ostatně vycházelo z jiných podkladových materiálů. A je to právě nesprávná práce žalované s těmito podklady (konkrétně Informací OAMP o Řecku), která vedla krajský soud ke zrušení rozhodnutí žalované. V tom se tato věc odlišuje od věci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019-30.
25. Krajský soud proto shrnuje, že námitka žalobce, podle které žalovaná nesprávně zvažila realizovatelnost účelu zajištění žalobce, tj. jeho přemístění do Řecka v rámci dublinského řízení, je důvodná. Žalovaná dospěla k závěru, že přemístění žalobce do Řecka možné je, neboť tamější azylový systém již netrpí nedostatky porušujícími základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu, přestože z Informace OAMP do Řecka plynou skutečnosti, které tento závěr silně zpochybňují (viz body 21-22 výše). Hrozba pravděpodobného neuskutečnění přemístění žalobce do Řecka plyne i ze statistických údajů na webových stránkách AIDA (viz bod 23 výše). Žalovaná proto založila své rozhodnutí o zajištění žalobce na skutkovém základě, který neměl oporu ve spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a zrušil žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem krajského soudu shrnutém výše v bodě 25 tohoto rozsudku.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žádné náklady však nevyčísil a ani ze spisového materiálu neplyne, že by mu vznikly. Proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná pak ve věci nebyla úspěšná, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.
28. Ustanovený zástupce vyčísil svoji odměnu a žádá částku ve výši 8 228 Kč. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu

podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300,- Kč a náhradu daně z přidané hodnoty ve výši 1 428 Kč. Krajský soud se s takto uplatněným vyčíslením nákladů ztotožňuje, protože plně odpovídá použitelným právním předpisům i skutkovým okolnostem věci. Proto je v souladu s tímto vyčíslením ustanovenému zástupci přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. září 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.